

J.D.
ROBB

NÁS SE
NEZBAVÍŠ

Copyright © 2021 by Nora Roberts

Translation © Zdík Dušek, 2022

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu FAITHLESS IN DEATH
vydaného v roce 2021 nakladatelstvím St. Martin's Press,
an imprint of St. Martin's Publishing Group
přeložil Zdík Dušek

Redakční úprava Anetta Nová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2022
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-844-9

*Jejich dech je pln neklidu
a život jejich bouří, s níž letí.*

lord Byron

*Časem začneme nenávidět to,
čeho se často bojíme.*

William Shakespeare

1

Papírování může zabít.

Podle názoru Evy Dallasové nic nedosahovalo výšin – nebo hlubin – vražedné nudnosti papírování.

A pokud vás nezabije nuda, pak to udělá podráždění.

Musela to vydržet. Jako poručík oddělení vražd newyorské policie to musela přežít.

Když tak seděla za stolem ve své maličké kanceláři na policejním ústředí, připadalo jí zoufale jasné, že na jaře 2061 už se dávno mělo vymyslet řešení. Nezasloužila si to snad, když přišla do práce dřív a s poctivým úmyslem vyřídit administrativní povinnosti? Věděla, že to bude náročnější než obvykle, ale i tak podcenila rozsah práce.

Nestávalo se každý den, aby při pronásledování nájemného vraha brala s sebou celé zatracené oddělení. Navíc při pronásledování přes dva světadíly. A taky by se to nestalo, pomyslela si, zatímco zápasila s čísly, se spoustou čísel, kdyby ten nájemný vrah necílil na mého manžela.

I na ni.

Jelikož ale šel po nich, muži i ženy pod jejím velením spolu s částí oddělení elektronické detekce a jejím velitelem považovali za svou povinnost zúčastnit se pronásledování a nenechali si to vymluvit.

Možná Roarke zařídil let z New Yorku, aby nemusela vymýšlet, jak začlenit tenhle děsivě vysoký náklad do rozpočtu a do své zprávy.

Protože si vzala tvrdohlavého Ira a navíc nechutně bohatého.

A jistě, zatčení proběhlo na farmě jeho rodiny v Clare, kde jim Roarkeova teta i zbytek rodiny předložili tolik jídla, že

by stačilo pro celou armádu. Takže nemusela řešit vydání za stravu.

Ale ty přesčasy. Velitel Whitney je sice předem schválil, ale kristepane, byly vážně obrovské. Navíc se musela řídit pravidly pro mzdy při mezinárodních vyšetřováních.

Papírování nejenže může zabíjet, pomyslela si, zatímco upíjela kávu. Může zabíjet pomalu a bolestivě.

V jednu chvíli přiklapala ke dveřím její kolegyně, detektiv Peabodyová, ve svých růžových kozačkách. A vesele nahlédla do kanceláře.

Stačilo jedině Evino zavrčení a zase odklapala.

A osmdesát sedm minut poté, co Eva usedla ke stolu, skončila – všechny účtenky, každá hodina přesčasu i všechny schválené výdaje byly konečně zpracovány a zaneseny.

Odeslala výsledek – a běda každému štouralovi z účetního oddělení, který do něj bude strkat nos. Pak si položila hlavu na stůl a na chvíli zavřela skelné oči.

„Už žádná čísla,“ zahučela. „Ve jménu lidskosti už žádná čísla.“

Narovnala se, promnula si obličej a prohrábla si nakrátko ostříhané hnědé vlasy. Nakonec vstala a přešla k AutoChefu, protože si zasloužila další dávku kávy.

S hrnkem v ruce pak vyhlížela z úzkého okna, které jí poskytovalo výhled na New York. Vysoká, štíhlá žena v kvalitních botách, kouřově šedivých jako její kalhoty, a vestě, oblečené přes bílou košili a pouzdro se zbraní.

Jediným viditelným šperkem byl svatební prsten, ale na řetízku pod košilí měla ještě pověšený diamant. Oba dárky od Roarkea pro ni měly stejnou – a velkou – sentimentální hodnotu.

Sledovala vzduchotramvaje, které křižovaly modrou oblohu. Bohové počasí dopřáli městu dokonalý květnový den. Slunečný a s teplotami přes dvacet stupňů.

Chudáci, co mířili do kukaní v ocelových mrakodrapech, si ho patrně nemohli tolik vychutnat. Ale i tak byl dneska pěkný

den. A ona sama si ho naopak vychutnat mohla, protože se vyhnula smrti hroící při vyplňování hlášení o výdajích.

Je pěkný den, pomyslela si znovu a pootevřela okno.

Do kanceláře zavanul vítr a Eva se vrátila ke stolu, aby se podívala, co je nového od její poslední služby.

Zapípal jí komunikátor.

Na displeji si přečetla dispečink.

„Dallasová.“

Dispečink poručíku Evě Dallasové. Možná vražda. Spojte se se strážníky...

Zatímco poslouchala konkrétní údaje, popadla z opěradla židle bundu a vykročila do hlavní místnosti oddělení, aby vyzvedla kolegyni.

Pro někoho nebyl dnešní květnový den tak pěkný.

„Rozumím. Dallasová a detektiv Delia Peabodyová jedou na místo. Peabodyová,“ zavolala, aniž by se zastavila, „máme případ.“

Nepatrně zpomalila, když zahlédla Jenkinsonovu kravatu. Teď už by měla být na jeho šílené kravaty zvyklá, ale kdo by si zvykl na tlusté žluté čmeláky s vypoulenýma očima poletující nad neonově oranžovou loukou?

Nikdo. A nikdo by si ani zvykat neměl.

Peabodyová popadla kabát a popoběhla, aby ji dohonila. Dnes měla vlasy upravené do jednotlivých pohupujících se loken s červenými proužky.

Další věc, na kterou si Eva nedokázala zvyknout.

„Co máme?“

„Mrtvolu. Západní Čtvrtá ulice, na místě jsou dva strážníci. Zajímavé je, že telefonát na devět set jedenáctku přišel z Upper East Side. Jedou tam dva jiní strážníci, aby si promluvíli s volající.“

„Někdo z Upper East Side zná mrtvolu z West Village?“ podivila se Peabodyová, zatímco Eva zatačela od výtahů přeplněných poldy, techniky i civilními zaměstnanci.

Vydaly se po jezdicích schodech.

„O tom dispečink nic neříkal.“

„Dneska jste přijela brzy.“

„Kvůli papírování. Je hotové. A nechci o tom mluvit.“

„McNab a já jsme vyrazili z domova dost časně, abychom mohli jít pěšky. Takový den jako dneska je potřeba využít.“

„Protože, jak zjistila ta mrtvola na Západní Čtvrté ulici, může být váš poslední.“

Eva sestoupila z jezdicích schodů a přece jen zkusila výtah. Jelikož byl jen asi z poloviny tak plný jako na patře jejího oddělení, vmáčkla se do kabiny.

„Spíš jsme si říkali, že je prostě fajn ráno na procházku.“

V garážích vystoupily a zamířily k Evinu autu. Podzemními prostory se šířila ozvěna jejich kroků.

„Když jsme v terénu, nachodíme toho hodně,“ pokračovala Peabodyová, zatímco nastupovaly. „Ale to není totéž jako jen taková procházka. Jarní New York je prostě úžasný.“

Eva se zařadila do šíleného provozu s kakofonií vztekého troubení, běsnění reklamních vzducholodí a pšoukání maxi-busů, které jarní New York dotvářely.

Ale k čertu s tím – New York byl podle Evy úžasný v téměř koliv ročním období.

„A včera jsem strávila s Mavis a Bellou dvě skvělé hodiny na komunitní zahradě. Máme tam moc pěkný pozemek.“

Eva si vybavila svou nejstarší kamarádku Mavis – zpěvačku, podruhé těhotnou matku a ikonu těch nejbláznivějších módních kreací. Dokázala si ji představit při řadě činností – divných činností –, ale hrabání se v hlíně mezi ně nepatřilo.

„Vážně se pustila do zahradničení?“

„A je v tom dobrá,“ ujistila ji Peabodyová. „Má šikovné ruce a dobré oči. Já jsem jako volnověkačka s půdou vyrůstala, ale ona je talent od přírody. A Bella je v zahradních šatečkách prostě rozkošná. Jo, a má přítele.“

„Mavis má přítele? Je přece vdaná a čeká druhé dítě.“

„Ne, Bella má přítele. Jmenuje se Ned a je mu dvaadvacet – měsíců. Má vlnité zrzavé vlasy a spoustu pih. Mavis ho překlátila na Sladouška a má naprostou pravdu. Spolu jim to vážně

moc sluší. Jeho rodiče Jem a Linc se učí zahradničit. Jem je bloggerka a Linc biochemik.“

„Je to komunitní zahrada, nebo společenský klub?“

„Může to být oboje, to je na tom právě hezké.“ Peabodyová se otočila k Evě a zazubila se. „Nenáviděla byste to tam.“

O tom nepochybuju, pomyslela si Eva a začala hledat místo k zaparkování. Ale přesto...

„Zasadila jsem strom.“

„Prosím?“ Peabodyová vykulila tmavé oči. „Cože jste?“

„Zasadili jsme s Roarkem strom. Byl to jeho nápad, ale udělali jsme to spolu. Z větší části. Zahradník vykopal díru, my jsme do ní dali ten strom a zasypali ho hlínou a vším možným.“

„Jaký strom?“

„Támhle!“ Eva si všimla volného místa, zapnula maják a vertikální pohon a přeletěla ulici. Peabodyová pevně zavřela oči, vzápětí Eva dosedla mezi obouchanou dodávku a statný terénní vůz, na obou stranách zhruba s centimetrem volného prostoru.

„Zásah.“

„Chtěla jsem říct, že jste mě mohla varovat, ale to by bylo nejspíš ještě horší.“ Peabodyová s ulehčením vystoupila a počkala, než Eva vyloví z kufru terénní soupravu. „Jaký strom?“

Eva ukázala na jih k přechodu. „Nějaký truchlivý strom. Truchlivý... něco. Možná broskvoň.“

„Smuteční broskvoň?“

„Smuteční, truchlivá, to je to samé. Teď má spoustu kvítků, takže jsme ho nezabili.“

„To je dobře, ale proč jste sázeli strom? Proč policistka a miliardář sázejí stromy?“

„Roarke někdy mívá...“ Sklony k sentimentalitě, pomyslela si Eva, když se připojily k proudu lidí přecházejících ulici. „Zvláštní nápady. Nechali jsme udělat jezírko a...“

„Opravdu? Už je hotové? Říkala jste, že ho plánujete.“

„Jo, je hotové. A je pěkné. Jsou v něm takové ty kytky, co jim splývají listy na hladině.“

„Lekníný?“ Peabodyová vzdychla.

„Jo, ty, a další kytky a vedle stojí lavička a Roarke usoudil, že bychom měli strom u ní zasadit sami.“

„Jé!“

„Společenský klub zavírá,“ oznámila Eva a zastavila se před čtyřpodlažním domem.

V přízemí byl jakýsi podnik s názvem *Básníci a malíři* a obchod s názvem *Herbalist*. Oba podniky měly široká okna obrácená do ulice, stejně jako vyšší patra.

Žádné clony, žádné bezpečnostní mříže, jenom sklo.

Vínové dveře mezi oběma obchody vedly k bytům.

Eva k nim přistoupila. Žádná bezpečnostní kamera, standardní zámky.

„Sem byste se mohla vloupat párátkem,“ poznamenala a otevřela si univerzálem.

Železné schody vedly přímo nahoru do prvního patra, kde byly dveře vpravo vybavené slušným poplašným systémem a dvojkřídle dveře vlevo solidními zámky.

„Mrtvola je nahoře,“ oznámila Peabodyové.

Vyšly po schodech.

V otevřených dveřích napravo čekala strážnice. I dvojkřídle dveře nalevo byly otevřené. Eva za nimi viděla stojany, židle, pracovní stoly a velké i malé kusy kamene a dřeva.

Z místnosti za strážnicí slyšela hudbu.

Zvedla odznak a zapnula záznamník.

„Poručíku.“ Zhruba padesátiletá strážnice, které zpod čepice trčely krátké kudrnaté vlasy, ustoupila. „Strážnice Millerová. Můj kolega, strážník Getz, je nahoře s mrtvolou.“

„Podejte hlášení.“

„Právě jsme vyřídili stížnost v sousedním bloku a končila nám směna, ale v osm hodin třicet tři minut přijal dispečink telefonát. Byli jsme jenom půl bloku odtud, to musíte přijmout. Ani v jednom bytě na tomhle patře nikdo nereagoval na zvonění a za dveřmi jsme slyšeli hudbu.“

Prudkou, energickou hudbu, pomyslela si Eva. S výraznou basovou linkou a naléhavými bicími.

„Není tu zvukotěsnění,“ pokračovala strážnice. „Probudili jsme nájemníci dole pro případ, že by sem měla přístup, což taky měla. Hettie Brownstoneová. Ona a mrtvola jsou jediní nájemníci, pokud nepočítáme obchody v přízemí – v čase našeho příchodu ještě nebyly otevřené. Hettie Brownstoneová nám dala elektronické klíče k oběma bytům, které si pronajala Ariel Byrdová. Požádali jsme Hettii, ať počká u sebe, ohlásili jsme se a vešli jsme dovnitř. Kolega si vzal na starost druhé patro a já tohle. Mrtvolu našel on.“

Millerová se ohlédla ke schodům. Eva nad nimi viděla druhého strážníka, jak stojí v předpisovém pohovu, se širokým oknem za zády a vedle nějakých regálů.

„Je to výtvarný ateliér, madam. Sochařský. Mrtvola má proražený týl. Vedle ní leží velké kladivo, spíš palice, s viditelnými skvrnami od krve a šedé hmoty. Na zemi nad schody leží sáček z kavárny Delish – ta je zhruba jeden blok odtud, východním směrem. Jako kdyby ho někdo upustil a kafe se rozprsklo kolem. V sáčku jsou dvě koblihy. Zajistili jsme místo činu a zavolali na centrálu. Já jsem sešla dolů, abych informovala slečnu Brownstoneovou a provedla předběžný výslech.“

Millerová sklopila oči k poznámkám.

„Zнала oběť tři roky, od doby, co se oběť přistěhovala. Vede tu taneční studio, přímo naproti svému bytu. Podle její výpovědi ukončila poslední hodinu v devět a zamkla. Má pětileté dítě. Nikam nešla a nikoho neviděla ani neslyšela. Dítě prý uložila ve čtvrt na deset, osprchovala se, dala si sklenici vína a zhruba do půl jedenácté se dívala na televizi.“

Millerová vzhlédla. „Byla rozrušená, poručíku, ale spolupracovala. Prý bude k dispozici vyšetřovatelům, ale musela odvést dítě do školky. Vráti se v devět.“

„Dobře. Půjdeme se podívat na místo činu. Pošlu vašeho kolegu dolů a chci, abyste se podívali na ty *Básníky*. Včera večer určitě měli otevřeno. Mají nad dveřmi kamery, stejně jako to bylinkářství. Chci záběry z obou podniků.“

„Ano, madam. Poručíku.“

„Zkuste něco zjistit v té kavárně a až se vrátí Brownstoneová, skočte za ní. Povězte jí, že si s ní jedna z nás, nebo možná obě, zajdeme promluvit, jakmile to půjde.“

„Ano, madam. Poručíku, chtěla bych dodat, že když jsem procházela tohle patro, všimla jsem si postele – pokud ji oběť neměla ve zvyku nechávat neustlanou, byla použitá. A myslím použitá na sex, protože na obou nočních stolcích stojí sklenice od vína a na kuchyňské lince je skoro prázdná láhev Shirazu.“

„To je dobré vědět. Děkuju, strážnice.“

Eva vykročila ke schodům – tyhle nebyly železné, ale dřevěné. Staré, možná původní.

Strážník, zhruba o patnáct let mladší než jeho kolegyně, na ně čekal nahoře.

Vpravo od něj ležel na zemi promočený sáček, kolem se rozlila světle hnědá tekutina.

„Poručíku. Millerová říkala, abych tu hudbu nevypínal. Že budete chtít, aby všechno zůstalo přesně tak, jako když jsme přišli.“

„Správně.“

„Neslyšel jsem, jak jdete nahoru. Věděl jsem o vás jenom díky tomu, že jsem se podíval dolů a viděl jsem vás s Millerovou.“

Hudba nehraje na plno, pomyslela si Eva, ale dost hlasitě, aby zamaskovala kroky.

„Děkuju, strážníku. Teď už to tu převezmeme.“

Eva se rozhlédla a otevřela terénní soupravu. Zaizolovala si ruce i boty, stejně jako Peabodyová.

„Vypnout hudbu.“

V nastalém tichu se podívala na oběť, drobnou ženu v tepláčkách zkrácených pod kolena a bavlněném tričku bez rukávů.

Krátké, inkoustově černé vlasy se světle modrými pruhy měla spleené krví. „Podle polohy rány to vypadá, že úder přišel mírně zprava – a ona se zhroutila doleva. Vrah k ní přistoupil zezadu, to je jasné,“ poznamenala Eva. „Stála tady u pracovního stolu, čelem k němu a k oknu, a věnovala se tomu kusu kamene.“

„To je mramor. Myslím.“

„Dobře. Má tady nástroje. Dláto, kladivo, na stole i na zemi jsou odštěpky kamene. Hraje muzika, svítí se tu. Z ulice by ji bylo vidět těžko, protože pracuje daleko od okna. Ale ona by se mohla podívat ven, kdyby chtěla.“

„Žádná stopa po zápase. Ten sáček s kafem...“ Peabodyová se zamračila. „Někdo vyšel nahoru – nejspíš ta žena, co volala na devět set jedenáctku, ne? Uviděla tělo a upustila sáček. Šplích.“

„Tak to vypadá. Nejsou tu ani žádné zjevné známky loupeže nebo krádeže. Je tu spousta soch – hotových i nedodělaných. Spousta kamene, dřeva a nástrojů. Vrah vejde do domu – podíváme se na dveře, jestli tam nejsou nějaké stopy po překonání zámku – a vystoupá po schodech nahoru. Zvedne kladivo – spousta podobných věcí leží tady na té druhé lavici. A bum.“

Eva zvedla prst a obešla tělo. „Nebo si možná dala víno a dopřála si s někým sex. A její partner jde s ní nahoru. Pohádají se – nebo se začali hádat už dole. Ona s ním skoncuje, zapne hudbu a vezme do ruky náradí. A on v té chvíli ztratí hlavu, popadne kladivo a rozbije jí lebku. Nejspíš ji praští víc-krát. A pak se lekne, co to provedl. Nebo si řekne, že si to zasloužila. A vypadne odtud.“

„Její sousedka by mohla vědět, jestli zavražděná měla nějakou známost.“

„Jo, zeptáme se jí.“ Eva se s terénní soupravou sklonila k tělu – snažila se při tom vyhnout kaluži krve. Identikitem ověřila totožnost a nahlásila ji do záznamu.

„Oběť je oficiálně identifikována jako Ariel Byrdová bytem na této adrese, míšenka, věk dvacet sedm let. Já ohledám tělo, Peabodyová. Jděte dolů a začněte s ložnicí. Z těch skleniček na víno zkusíme získat otisky prstů nebo DNA.“

K ohledání rány ani nepotřebovala mikrobrýle. „Podle tvaru a šířky rány šlo nejmíň o dva údery. A jelikož vrah nechal zbraň hned vedle, je jasné, čím je zasadil. Ukládám zbraň mezi důkazy.“

Zapečetila kladivo, označila ho a odložila stranou. „Oběť má na sobě pracovní rukavice i boty a ochranné brýle.“

Shýbla se a natočila hlavu oběti, aby se podívala přes brýle do tmavých, skelných očí, které jí oplácely pohled. Potom vytáhla další přístroj, aby zjistila čas smrti.

„Čas smrti dvacet dva hodin čtyřicet osm minut. Příčina smrti: úder tupým předmětem do týla, který prorazil lebku. Oboje potvrdí soudní patolog.“

Jelikož oběť měřila necelých sto šedesát centimetrů a nevážila nejspíš ani padesát kilo, Eva ani nezavolala Peabodyovou, aby jí pomohla otočit tělo.

„Jo, padla doleva – na levé tváři má pohmožděninu od dopadu na podlahu. Upadla tvrdě.“ Zvedla oběti tričko. „Nejdřív narazila do stolu, vsadím se, že bude mít zlomené žebro. Dvě silné, tvrdé rány zezadu. Oběť se kácí dopředu, ale stůl je připevněný k podlaze, takže se ani nehne. Potom se oběť zhroutlí doleva. Podle mě jí vrah právě tehdy zasadil druhou ránu, která jí pootočila hlavu, takže dopadla na zem pravou tváří. Je mrtvá, ještě než dopadla.“

Eva zacouvala – opatrně, aby nešlápla do krve –, narovнала se a vytáhla videofon, aby zavolala techniky a zařídila převoz do márnice.

Znovu si sedla do dřepu a prohlédla si sáček z kavárny. Prstem dloubala do jedné koblihy.

Pořád byla čerstvá – z dnešního rána.

Označila sáček a jeho obsah pro techniky.

Obešla si ateliér. Jednalo se o kvalitně zařízený pracovní prostor. Nářadí, plachty, miniAutoChef a malá lednice s lahve-
vemi vody a energetickými nápoji. V rohu stál stojan s několika náčrtý.

Dřevo a samozřejmě kameny. Některé sochy jí připadaly dokončené – některé byly jemné, jiné statné a hrubé. Bysty, nahá žena, nahý muž, dvojice neurčitelného pohlaví zachycená v objetí.

A ve dřevě? Drak schoulený jako ve spánku, žena stojící na špičkách, košatý strom s náznakem obličeje na kmenu.

Ariel nejspíš měla se svými díly úspěch. Eva nebyla odbornice na umění, ale sochy ji něčím oslovovaly.

Buď měla úspěch, pomyslela si, když se vydala po schodech dolů, nebo ji někdo finančně podporoval. Nájem takových prostor ve West Village není určitě levný.

Rozhlédla se po obývacím.

Žádná známka narušení.

Nástěnná obrazovka, pohovka, která vypadala pohodlně a měkce, s přehozem, na němž se střídaly tmavě růžové, světle modré a zelené pruhy. Většinu podlahy pokrýval velký, tlustý koberec – nejspíš kvůli sousedce o patro níž. Jídelní kout se čtvercovým stolem stejně tmavorůžového odstínu a se čtyřmi židlemi: dvěma modrými, dvěma zelenými. Květiny v kamenné – mramorové? – váze.

Kytice vypadala velice čerstvě.

Žádné krámy, pokud člověk nepočítal výtvarné umění na stěnách. Umění všeho druhu, částečně zarámované, částečně jen přišpendlené nákresy.

Nahlédla do kuchyně. Jediná kuchyňská linka s lahví červeného vína, v níž zbývalo zhruba půl sklenky. Označila ji pro techniky.

V lednici, která působila, jako kdyby plnila svou povinnost už několik desítek let, další víno, nějaké sýry, jogurty a energetické nápoje. Starý AutoChef – Eva se podívala na poslední program.

Ve dřezu žádné nádoby.

Vyšla z kuchyně a zastavila se u otevřených dveří pracovny, která zároveň sloužila jako pokoj pro hosty. Uklizená, barevná, s ustlanou postelí a naklepanými polštáři.

Někdo – možná oběť – tu vytvořila nástěnný obraz: výjev s pouličními malíři u stojanů a projíždějícími auty.

Miniaturní datovou a komunikační jednotku na stole pod oknem Eva označila pro elektronikáře a pokračovala v prohlídce.

I koupelna byla čistá a prostě zařízená. Eva otevřela dvířka nástěnné skříňky se zrcadlem. Našla v ní volně prodejné léky, roztríděné podle typů. Zkontrolovala i zásuvky a obsah skříňky pod umyvadlem a připojila se k Peabodyové v ložnici.

Peabodyová zamračeně stála s rukama opřenými v bok.

Z obou stran rozestlané postele byly noční stolky s lampičkami a sklenkami na víno, poprášenými práškem na snímání otisků. Jediné okno mělo soukromou clonu – vypnutou.

Peabodyová se otočila k Evě. „Chtěla jsem, abyste to tu viděla, než zabalím sklenice do důkazů. Na obou jsou otisky. Otisky oběti jsou na té vpravo. Druhé otisky nejsou v systému. Laborka odebere ze sklenic a povlečení DNA.“

„Jo, takhle nevypadá postel po spaní. Dívala jste se do zásuvek nočních stolků?“

„V pravém tablet, videofon, skicář a tužky. V levém nic. Na videofonu žádné hovory a textovky, přichází ani odchozí, od včerejšího odpoledne. Pak jediná textovka, z čísla registrovaného na Gwendolyn Huffmanovou.“

„Co se v ní psalo?“

„Jenom: Těším se na naše sezení. Oběť odpověděla, že se taky těší, a autorka textovky dodala, že se brzy uvidí a že nepřijde s prázdnýma rukama.“

„Bez uvedení času. Označte videofon elektronikářům. Žádné kondomy, žádné sexuální pomůcky,“ dodala Eva. „Tady ani v koupelně. Co šatna?“

„Jenom šaty, boty a dvě kabelky – jedna na den, jedna večerní. Dva kufry na kolečkách, menší uvnitř většího. Neujižděla na hadrech,“ dodala Peabodyová, když Eva vykročila k šatně, aby se podívala na vlastní oči.

„Ale co měla, roztřídila podle typů, vidíte? Pracovní šaty, oblečení na ven, jedny jednoduché černé šaty do společnosti a dvoje, v nichž se podle mě chodila bavit. Boty jsou na tom podobně. Spodní prádlo, věci na spaní a cvičební úbory jsou v toaletním stolku – taky roztříděné podle typů. Jedna malá zásuvka obsahuje šperky – do společnosti, umělecké, na zábavu. Všechno je uklizené, Dallasová, a nic nevypadá, jako kdyby tu někdo něco hledal.“

„Nevypadá, tady ani jinde.“

„Připadá mi to divné.“

Jo, je to divné, pomyslela si Eva, ale obrátila se ke kolegyni. „Rozveďte to.“

„No, když se tu porozhlédnete – nahoře v ateliéru i v bytě tady dole –, je všechno uklizené a uspořádané. Až na umění na stěnách byla minimalistka a očividně se jí líbilo mít všechno na svém místě.“

„Souhlasím.“

„Žádné tričko pohozené na židli, žádné boty, které skopla z nohou a nechala je ležet, aby je uklidila později.“

„Žádné špinavé nádobí – až na ty sklenky,“ doplnila Eva. „Přehoz na postel je složený v nohách postele, ale povlečení je pomuchlané, napůl odkopané. Takhle nevypadá po spánku, ale po sexu.“

„Dovedu si představit, že nechala neupravenou postel – upraví ji, než půjde spát. Ačkoliv se mi to moc nezdá, když vezmu v úvahu, jak pořádkumilovná jinak byla. Ale v žádném případě nevěřím, že by tu nechala jen tak stát ty použité sklenice.“

„V osmnáct hodin deset minut si v kuchyňském AutoChefu naprogramovala jednu porci kuřete s rýží a s růžičkovou kapustou. Talíř spolu nádobím od snídaně, kterou si naprogramovala včera v osm hodin dvacet, a od oběda, který si naprogramovala ve třináct třicet pět, je v myčce. Umytý. Zapínala ji v osmnáct dvacet osm.“

„Takže ji možná nechtěla vyprazdňovat, aby do ní dala ty sklenice, ale stejně nevěřím, že by je nechala na nočních stolcích.“

„Nesedí to na ni,“ souhlasila Eva.

„S někým pije víno a užívá si v posteli – a všechny stopy ukazují, že dobrovolně. Někdy potom ale došlo k hádce. Dost vážné, aby oběť vstala, hodila na sebe pracovní oblečení a neuklízela, jak měla ve zvyku. Řekla třeba něco jako: *Už toho mám dost. Skončili jsme. Oblíkní se a vypadni. Já jdu pracovat.*“

„Odmrštěný milenec nechce, aby bylo po všem,“ navázala Eva. „Nechce vypadnout. A uzavře hádku tím, že oběť uhodí do hlavy kladivem.“

„Zločin z vášně,“ řekla Peabodyová. „*Já ti ukážu, kdo s kým skončil, ty mrcho!*“

„To všechno je docela pravděpodobné. Lidi z márnice a technici jsou na cestě. Podíváme se na vchodové dveře a označíme povlečení. Technici udělají zbytek.“

„Najdou DNA,“ předpověděla Peabodyová, „ale jestli nejsou v systému otisky...“

„Nejspíš v něm nebude ani DNA toho milence,“ dokončila Eva, otevřela vchodové dveře a sklonila se k nim. Nasadila si mikrobrýle, aby prozkoumala zámek a čtečku elektronických klíčů.

„Levný krám,“ zahučela, „ale nevidím stopy, že by s ním někdo něco dělal. Ať to ještě zkontrolujou elektronikáři – třeba nám budou schopní říct, kolikrát si tady někdo během včerejška otvíral. Můžou zkontrolovat i hlavní dveře dole. Jeden milenec možná našťvaně odešel. *Táhni k čertu, Ariel*. Ona je nahoře, má puštěnou muziku a pracuje. Přichází druhý milenec. Není bůhvíjak pravděpodobné, že by někdo bez sexuálních pomůcek i základní ochrany střídal v posteli víc partnerů, ale co my víme. Druhý milenec vidí postel a sklenice od vína. *Ta děvka!* Vyjde nahoru a praští ji. *Já ti dám, nasazovat mi parohy.*“

„To, že měla ráda pořádek a čisto, ještě neznamená, že nemohla být mrcha, která dováděla v posteli s řadou lidí.“ I tak si Peabodyová povzdychla. „Byla by škoda, kdyby se ukázalo, že zahýbala, protože se mi vážně líbí její sochy.“

Eva uslyšela blížící se kroky, a tak vrátila mikrobrýle ke zbytku terénní výbavy. „To by měla být márnice nebo technici. Každopádně jim to tady ukážeme a zajdeme si dolů promluvit se sousedkou. Třeba ví, s kým oběť skotačila v posteli.“

2

Hettie Brownstoneová byla vysoká, štíhlá a viditelně rozrušená. Pozvala je do bytu, kterým se linula vanilková vůně ze svíčky hořící nad malým elektrickým krbem. Na rozdíl od bytu Byrdové nebyl ani trochu minimalistický.

Z trojice beden v jednom koutě přetékalý hračky a pohovka se dusila pod záplavou polštářů. V botníku s věšáky za vchodovými dveřmi vyčnívaly boty v dětské i dospělé velikosti, stejně jako bundy a čepice.

Všude plno různých serepetiček.

„Je to pravda? Nedošlo k omylu? Ohledně Ariel?“

„Ne, madam.“

Oči se jí zalily slzami, ale zavrtěla hlavou a ukázala k pohovce. „Posadte se, prosím. Ještě jsem nebyla nakoupit – chystala jsem se zajít do obchodu cestou ze školky, ale... mám tu čaj a nějaké džusy.“

„Díky, nic nechceme,“ ujistila ji Eva.

„Povíte mi, co se stalo? Je hrozné, když nic nevím – Ariel zemřela jen o patro výš, než kde spí moje holčička.“

„Probíhá vyšetřování.“

Brownstoneová klesla na židli, zvedla polštář, který měla za sebou, a objala ho. „Strážnice, se kterou jsem mluvila, nic neřekla, ale měla jsem dojem, že nešlo o nehodu.“

„Ne, madam, nešlo o nehodu.“

Brownstoneová zavřela oči. „Byla tak... lehkomyšlná, pokud jde o zabezpečení. Majitel na bezpečnost kašle. I opravy mu trvají celou věčnost. Sama jsem si nainstalovala kameru a bezpečnostní zámky a taky jsem se naučila základům instalátér-

ství. Vlastně to byla právě Ariel, kdo mi ukázal, jak se mění myčka a čistí odpad. Tak jsme se poznaly.“

„Jak dobře jste se znaly?“

„Jsme jediné nájemnice, obě ženy a svobodné. Ale Ariel si hlídá soukromí a já jako zaměstnaná samoživitelka mám věčně řízu práce. Chováme se k sobě přátelsky, ale netrávíme – netrávily jsme,“ opravila se, „spolu moc času a nevyrážely jsme spolu do společnosti. Já chodím nanejvýš s ostatními rodiči, aby si děti mohly pohrát, na procházky do parku nebo na dětské filmy. Ariel učí výtvarné umění a tvrdě maká sama na sebe.“

„Měla jste klíče od jejího bytu.“

„Ano. Ariel měla kocoura – Rodina. Občas jezdila na výtvarné festivaly a poprosila mě, abych se postarala o Rodina – vyšla nahoru, přesvědčila se, že má jídlo i vodu a chvíli mu dělala společnost. Rodin ale během zimy zemřel a já jí úplně zapomněla vrátit klíče. Nikdy si o ně neřekla, tak se mi to vykouřilo z hlavy. Dala jsem je policistům.“

„Ano, máme je. Povíte nám o včerejším večeru?“

„Jistě.“ Oběma rukama si prohrábla hřívu zvlněných černých vlasů. „Jak jsem už říkala strážníkům, vyzvedla jsem Tashu ze školky a vrátily jsme se domů. Připravila jsem jí svačtinu a Tasha si zdřímla, zatímco já jsem měla hodinu naproti přes chodbu. Používám chůvičku, takže vidím a slyším, kdy se Tasha vzbudí. Zabezpečení u hlavního vchodu je podle mě k ničemu, ale nemůžu si dovolit vylepšovat ho ze svého. Když Tasha spí a já učím, nechávám byt zamčený, ale mám i tu chůvičku.“

„Abyste věděla, že je v bezpečí,“ poznamenala Peabodyová.

„Ano.“ Brownstoneová zvedla ruku k výstřihu trička a bezmyšlenkovitě si natočila na prst pruh látky. „Nechci, abyste si myslely, že ji zanedbávám. Máme jenom jednu druhou. Její otec odešel, ještě než se narodila – byla to jeho volba. Prvních šest měsíců jsem měla mateřskou, ale...“

„Pak jste potřebovala začít pracovat,“ doplnila Eva.

„Ano. Chci, aby věděla, že nás užívím. Každopádně máme svou rutinu a Tasha většinou moji hodinu ve tři odpoledne prospí. Na další hodinu jí vezmeme pár hraček naproti a ona si hraje, zatímco já učím. Pak je večere a procházka po parku, pokud je pěkně. Nakonec ještě mám hodinu v osm hodin pro třinácti- až sedmnáctileté studenty. Tashu baví tancovat s námi a ostatním to nevadí. Potom se zamkneme a já ji uložím do postele. Někdy usne rychle a snadno, někdy ne.“ Pousmála se. „Včera to šlo jako po másle, takže kolem čtvrt na deset už spala. Osprchovala jsem se, dala jsem si trochu vína a začala klimbat před televizí, tak jsem si šla taky lehnout.“

„Slyšela jste něco shora? Jak někdo přichází nebo odchází z domu? Schody jsou docela hlučné,“ poznamenala Eva.

„To mi povídejte. Kvůli tomu jsem investovala do zvukotěsnění. Má některá z vás děti?“

„Ne.“

„Věřte mi, že když pochodujete po bytě sem a tam s dítětem, kterému se prořezávají zuby, konečně ho uspíte a někdo ho hned nato vzbudí dusáním po schodech, nejradši byste ho zabila.“ Zarazila se. „Tím jsem nechtěla říct...“

„My vám rozumíme,“ ujistila ji Peabodyová.

„Majitel se do žádného zvukotěsnění pouštět nechtěl, ale řekl mi, že jestli za něj chci utratit vlastní peníze, jen ať si ho klidně pořídím. Vlastně mi ho zaplatili rodiče. Bydlí na sever od New Yorku.“

„Co víte o přátelích a intimních partnerech slečny Byrdové?“

„Moc ne – vlastně skoro vůbec. Víím, že za ní v úterý a ve středu večer chodili studenti. A taky každou druhou sobotu odpoledne. Pokud jsem zrovna měla hodinu, vycházela jsem z domu nebo se sem vracela, viděla jsem je přicházet. Nikdy se mnou nemluvila o tom, s kým randí.“

Znovu zavrtěla hlavou. „Zapálila jsem za ni svíčku. Asi je to hloupost, ale chtěla jsem... Kdybych měla víc času a dala si tu práci, abych ji poznala líp, teď jsem vám mohla pomoci víc.“

„Pomohla jste nám,“ řekla Peabodyová.

„Uvažuju, jestli tu nemám všechno zavřít a utéct zpátky na sever. Bydlím tady od sedmnácti a dostala jsem šanci studovat s Company na Broadwayi. Snila jsem o tom, že se stanu primabalerínou. Dostala jsem se až k hlavní roli,“ dodala s úsměvem, „a pak přišla Tasha. Ani na vteřinu jsem nelitovala toho, že jsem jí dala přednost před svým snem. Ona je můj sen. A tohle je poprvé, co mě vůbec napadlo, že bych odjela. Nemůžu to udělat.“

Rozpřáhla ruce a zase je spustila. „Vybudovaly jsme si tady život, a dobrý život. Ale doufám, že najdete toho, kdo zavraždil Ariel, nejen abych mohla v noci spát, ale protože si to nezasloužila. Z toho, co o ní vím, byla dobrý člověk, nadaná umělkyně a ohleduplná sousedka.“

Když se vracely po ulici k autu, Peabodyová zastrčila ruce do kapes růžového kabátu, protože měla pocit, že to tak vypadá víc jako procházka.

„Rodičovství je těžké,“ poznamenala. „A být samoživitelkou musí být přímo brutální. Ale ten byt působil šťastně. Přímo jste to cítila.“

„Bude ještě šťastnější, až zjistíme, kdo zabil její sousedku.“

„Jo, to je fakt.“

„Co víme, Peabodyová?“

„Mrtvá žena, napadená zezadu, která si podle všeho před útokem dopřála víno a sex. Elektronikáři zjistí, jestli někdo překonal zámek – při zrakovém ohledání to tak nevypadá.“

Vrátily terénní soupravy do auta a nastoupily.

„Známe čas smrti i pravděpodobnou příčinu. Víme – protože Brownstoneová působí upřímně a důvěryhodně –, že si oběť nechávala osobní život pro sebe a žila svou prací. Doplnovala si příjem tím, že dvakrát nebo třikrát týdně učila, a zabezpečení brala na lehkou váhu.“

„Taky víme,“ doplnila Eva, „že milenec nebo milenci oběti byl nebo byli natolik diskrétní, že o nich Brownstoneová nic neví. Mohl to být některý z jejích studentů. Zdržel se po hodinu, zašpásovali si a on pak odešel. Bude mít na počítači rozpis a seznam. Ať nám elektronikáři pošlou kopii.“

Za jízdy zavolala na dispečink, aby zjistila jméno osoby, která oznámila na devět set jedenáctku nález mrtvoly, a vyžádala si kopii nahrávky.

„Gwendolyn Huffmanová.“

„To je ta samá osoba, která jí včera odpoledne poslala textovku.“

Eva zamyšleně zabubnovala prsty do volantu. „To se hodí. Poslechneme si ten telefonát.“

Devět set jedenáct, jak vám můžeme pomoci?

Panebože, panebože, ona je mrtvá! Je mrtvá. Byla tam krev. Ariel! Je to Ariel. Musíte jí pomoci, někoho tam poslat.

Oproti klidnému, jasnému hlasu operátora ještě víc kontrastovala hysterie volající, když drmolila adresu.

Pospěšte si, prosím. Rychle. Bože, panebože, asi se pozvracím.

Nahrávka skončila.

„Neoznámila svoje jméno,“ všimla si Eva. „Zjistili ho z čísla videofonu.“

„Od začátku do konce zní hystericky.“

„Jestli viděla tělo ve West Village, upustila ranní kafe s kobilhami a vrátila se celou cestu domů až na Upper East Side, měla čas se trochu uklidnit. A jestli to tělo neviděla, jak to sakra věděla? Jsem zvědavá, jestli měla čas vymyslet nějaké odpovědi.“

Dům na Upper East Side byl vysoký a elegantní, z oceli a skla, s ladnou křivkou širokých teras na horních patrech. Z obou stran širokého proskleného vchodu stáli dva dveřníci ve stříbrem lemovaných uniformách.

Ani jeden z nich se netvářil potěšeně, když Eva zastavila u chodníku se svým klamavě neokázalým autem.

Levý vrátný k ní vykročil, ale to už Eva vystoupila a ukázala mu odznak.

„Nechte ho tam, kde je.“

„Paní...“

Bodla proti němu prstem a ukázala na odznak. „Píše se tu snad paní? Nepíše. Stojí tady poručík a newyorská policie. Nechte auto tam, kde jsem s ním zastavila.“

Prošla kolem vrátného přes chodník a prosklenými dveřmi, které se otevřely, jakmile se k nim přiblížila – a napadlo ji, k čemu tady proboha potřebují dveřníky.

Obě se ocitly v hale vyzařující posedlou eleganci. Všude plno zlata a stříbra doplněných o královskou modř a několik pohodlných klubovek. Pod stropem zářily zlaté lustry a ze stříbrných vaz trčely naaranžované větvičky, pokroucené a se zlatými ozdobami.

Provoněný vzduch diskrétně vypovídal o bohatství a privilegiích.

V zakřivené recepci se zrcadly byli dva recepční, muž a žena. Žena dál přičinlivě pracovala na počítači, muž věnoval Evě svůj nejlepší profesionální úsměv.

„Dobré jitro a vítejte v House Royale. Jak vám mohu pomoci?“

Možná to bylo malicherné, ale Eva pocítila aspoň maličké uspokojení, když zvedla odznak a viděla, jak recepčnímu tuhne úsměv.

„Přišly jsme si promluvit s Gwendolyn Huffmanovou.“

„Felicity?“ Muž se ohlédl na kolegyni; přestala ťukat do počítače a položila ruce na pult.

„Ověř jejich totožnost, Jonathane.“

„Ano, samozřejmě. Smím oskenovat vaše odznaky, prosím?“ Zapnul skener, přešel jím odznaky a Felicity přikývla.

„Před půl hodinou jsme nahoru pustili dva strážníky. Trvalo to o trochu déle, protože slečna Huffmanová nastavila oznámení, že si nepřeje být rušena. Její snoubenec dorazil zhruba čtvrt hodiny předtím, než jsme je pustili. Jelikož slečna Huffmanová doplnila pokyny o nevyrušování a výjimku pro něho, pan Caine šel rovnou nahoru.“

„Takže jste nechali poldy čekat, ale její snoubenec šel nahoru?“

Felicity se nenechala rozhodit. „Samozřejmě se omlouvám, poručíku, nicméně bez soudního povolení nebo ověřeného stavu nouze jsme povinni řídit se pokyny našich nájemníků.“

„V kolik hodin vám začala služba?“ zeptala se Eva.

„V půl deváté ráno. Jak už jsem řekla strážníkům, dnes ráno jsem slečnu Huffmanovou neviděla.“

„Budeme potřebovat kopii bezpečnostních záběrů za posledních dvacet čtyři hodin.“ Eva se významně odmlčela. „Můžu si sehnat soudní povolení.“

„To nebude nutné. Jsme více než ochotní spolupracovat, jakkoliv to jde. Jonathane, zajdi za ostrahou a sežeň od nich, co poručík žádá.“

„Z haly,“ doplnila Eva. „Z výtahů. Z patra, kde bydlí Huffmanová.“

Jonathan přímo vyskočil. „Hned to bude.“

„Vyzvedneme si to, až budeme odcházet,“ řekla Eva Felicity. „Pusťte nás nahoru.“

„Můžete jít. Slečna Huffmanová má číslo 4800, čtyřicáté osmé patro, východní strana.“

„Díky.“ Eva vykročila s Peabodyovou k výtahům. Dva zlaté pro západní stranu, dva stříbrné pro východní.

„Víte, co je možné?“ Eva nastoupila do kabiny se stěnami obloženými zrcadly. „Huffmanová byla tady, když volala na devět set jedenáctku. Hovor přijali ve stejné době, kdy Felicity nastoupila na recepci. Takže Huffmanová byla nahoře u sebe. Nastavila si oznámení, že nechce být rušena, a získala čas.“

„Musela vědět, že přijedou poldové,“ souhlasila Peabodyová.

„Jo, pokud není idiot. Zavolala snoubenci, aby ji podpořil, možná nejdřív vyzkoušela svou historku na něm. Zatím ji zrovna nevidím na svědkyni týdne.“

„Podle recepce k ní snoubence pustili, takže nebydlí s ní.“

„Brzy ráno se vydala až do centra a ještě cestou koupila kafe a koblihy pro dva. Proč?“

„V té zprávě se psalo o sezení.“

„Jo – a nejsou tam žádná jména ani nezávazné podrobnosti. Takže velice časně ráno zamíří do centra. Buď nebyly vchodové dveře k oběti zamčené, nebo Huffmanová měla klíč. Pokud ho měla, proč? Vejde dovnitř, vystoupá po schodech, upustí sáček z kavárny a nejen že odejde, ale vrátí se až sem, než zavolá na policii. Proč?“

Eva vystoupila do široké chodby se stříbrným kobercem. „Uvidíme, jak nám odpoví.“

Byt číslo 4800 měl dvojkřídle dveře se čtečkou dlaní, bezpečnostní kamerou a dvojitým policejním zámkem. Eva zazvonila.

Obyvatelé tohoto bytu momentálně nepřijímají návštěvy, ozval se počítač. Prosím...

„Poručík Dallasová, detektiv Peabodyová, newyorská policie.“ Eva zvedla odznak k oskenování.

Po krátkém zaváhání a zabzučení skeneru počítač dodal: *Okamžik, prosím.*

O chvíli později se pravé křídlo dveří otevřelo. Eva odhadovala, že muž, který za ním stál, je zhruba pětaticet; měl plavé vlasy s ještě světlejšími prameny, byl dozlatova opálený a jeho mužně pohledný vzhled naznačoval, že s oblibou tráví volný čas v přírodě, plachtěním, tenisem nebo jinou venkovní aktivitou.

Momentálně měl na sobě trojdílný tmavomodrý oblek s tenkými proužky a dokonale uvázanou šedomodrou kravatu.

„Poručíku, detektive.“ Kývl jim na pozdrav. V očích – téměř stejného odstínu jako oblek – měl vážný výraz. „Pojďte dál, prosím. Jsem Merit Caine, snoubenec slečny Huffmanové.“

Provedl je malou předsíní s pomerančovníky v květináčích do rozlehlého obýváku.

Jestliže vstupní hala budovy Evě připadala posedle elegantní, v této místnosti by eleganci označila za vyumělkovanou.

Všechno bylo dokonalé a bezchybně sladěné. Jemné barvy a oblé hrany nábytku, veliký starožitný koberec – stylově vybledlý –, poklidné umění, samé krajinky nebo zátiší prostrádaná zrcadly různých tvarů, vůně růží a lilí v křišťálových

vázách, dokonalost výhledu na řeku za prosklenou stěnou. Široká terasa nabízela posezení venku u skleněného stolu a mezi květináči s různými rostlinami.

To vše se hodilo k ženě schoulené v koutku bledě modré pohovky. Eva odhadovala, že je o dobrých deset let mladší než její snoubenec. Byla dost mladá, aby se obešla bez plastických vylepšení obličeje – nebo natolik dobrá, že uměla budit takový dojem.

Plavé vlasy měla stažené do ohonu, takže nerámovaly její klasicky oválný obličej. Oči – světle modré jako pohovka – vykazovaly známky pláče. Jemného.

Měla na sobě bílé kalhoty ze splývavého materiálu a volnou bílou košili. Vše na ní budilo dojem křehkosti.

Strážníci vstali ze židlí. Oba drželi šálek s kávou, ale postavili šálky na stůl.

„Detektive, jděte se strážníky do předsíně a vyslechněte si jejich hlášení. Odteď to přebíráme my,“ řekla Eva. „Slečno Huffmanová, jsem poručík Dallasová.“

„Já vím.“ Zachvěl se jí hlas. „Viděli jsme s Meritem ten film. *Případ Iloveových*. Nemůžu uvěřit, že se to děje.“ Natáhla se po Meritově ruce. „Řekla – řekla jsem strážníkům, právě jsem jim vyprávěla, co se stalo. Jenže vlastně nevím, co se stalo. Prostě nevím.“

„To je v pořádku, Gwen.“ Merit se posadil vedle ní a podržel její ruku ve své. Na levé ruce měla prsten s velkým broušeným diamantem. „Bude to dobré.“

Mužně pohledný princ a křehce krásná princezna, pomyslela si Eva. Dokonalý pár.

Merit se podíval na Evu. „Posadte se, prosím. Můžeme vám něco nabídnout?“

„Jenom odpovědi,“ řekla Eva a sedla si.

„Ještě než začnete, jsem zároveň Gwenin právní zástupce.“

„Vy jste právník, pane Caine?“

„Ano, ve firmě Caine, Boswell a Caine. Gwen vám chce pomoci ve vyšetřování, jak jen bude moci, ale jistě chápete, že utrpěla šok.“

„Jaký šok jste utrpěla, slečno Huffmanová?“

„Já... no, našla... našla jsem Ariel. Byla...“ Gwen zabořila obličej do Meritova ramene. „Bylo tam tolik krve.“

„Byla jste v jejím bytě?“

„Ano. Dnes ráno.“

„V kolik hodin?“

„Časně. Nevím to přesně, ale muselo být kolem půl osmé. Možná o chvíliku dřív? Nejsem si jistá.“

„Jak jste se dostala dovnitř?“

Gwen otočila obličej zpátky k Evě, ale nechávala hlavu opřenou o Merita. „Dveře byly pootevřené. Slyšela jsem hudbu – ráda si při práci pouští muziku –, a tak jsem vešla. Zavolala jsem, aby o mně věděla, a vystoupala jsem do ateliéru. Donesla jsem kafe a koblihy z její oblíbené kavárny. I to jsem jí řekla. *Nesu laté a brusinkové koblihy*, tak něco jsem zavolala. A že jdu o trochu dřív a že nejspíš nechala otevřené dveře. Ale když jsem vyšla až nahoru... Uviděla jsem ji. Na zemi, se spoustou krve. Viděla jsem jí do obličeje, její oči. Myslím, že jsem zaječela. Já nevím. Nemohla jsem dýchat, dělalo se mi zle, točila se mi hlava a bála jsem se. Utekla jsem. Ach, Merite, neměla jsem takhle utéct.“

„Byla jsi v šoku.“

„Dotkla jste se něčeho?“

„Já nevím. Dveří, zábradlí u schodů. Já nevím.“

„Jak jste se sem vrátila?“

„Někde jsem si zastavila taxi. Ani jsem si to neuvědomovala. Běžela jsem, pak jsem šla. Byla jsem úplně mimo.“ Přitiskla si ruku s oslnivým diamantem k srdci. „Nepřipadalo mi to skutečné. Nemohla to být pravda.“

Objevila se Peabodyová a Eva jí ukázala na židli.

„Jak dlouho jste znala slečnu Byrdovou?“

„Seznámily jsme se na podzim – myslím, že v září. Muselo to být v září, protože Merit byl zrovna na služební cestě. Zašla jsem na jednu vernisáž v centru a Ariel byla jeden z vystavovatelů. Její díla se mi moc líbila.“

Po líci jí – docela vkusně – stekla jediná slza. „Jedno jsem si koupila a daly jsme se do řeči. Rozuměly jsme si. Obdivovala jsem její oddanost umění, ale měla i rozvernější stránku, jestli mi rozumíte. Spřátelily jsme se.“

„Dost na to, abyste k ní zaskočila v půl osmé ráno?“

„Přišla jsem o trochu dřív, jak jsem říkala. Měla jsem dorazit v osm, ale hrozně jsem se těšila. Objednala jsem si u ní mramorovou sochu pro Merita, jako svatební dar. Měla jsem mít sezení.“

„Nechávala často dveře nezajištěné?“

„Já... já nevím. Tak často jsem k ní zase nechodila. Většinou jsme se scházely na drink nebo na prohlídky galerií. Na oběd. Samozřejmě už jsem u ní byla, viděla jsem její ateliér, ale nevzpomínám si, že bych už někdy narazila na otevřené dveře. Někdy bývala lehkomyšlná,“ dodala Gwen. „Když byla myšlenkami u práce, nesoustředila se na nic jiného.“

„Dobře. Byly jste přítelkyně. Setkala jste se s jejími jinými přáteli?“

„Ani ne. Ne že by byla vyložená samotářka, ale nebyla zrovna společenská.“

„A co intimní partneři?“

„Nikdy se nezmínila o nikom konkrétním. Říkávala jsem jí, že Merit má roztomilého bratrance a že bych ji s ním mohla seznámit.“ Pousmála se a podívala se na snoubence. „Henryho. Ale ona před pár lety prožila ošklivý rozchod a říkala, že se chce soustředit na práci. Romance prý může počkat.“

„Zmínila se, jak se její bývalý jmenoval?“

„Ne.“

„Dobře. Co kdybyste nám pověděla o svém večeru?“

Gwen vykulila uslzené oči. „O večeru?“

„Kde jste večeřela, v kolik, s kým.“

„Nerozumím.“ Znovu zabloudila pohledem k Meritovi.

„Určily jste čas smrti,“ řekl.

„Ano. Chtěla bych to vyřídit, ať můžeme slečně Huffmannové dopřát klid a soukromí.“

„Ony si myslí, že bych jí to dokázala udělat já?“ S vykulenýmýma očima a rozechvělými rty se přitiskla k Meritovi. „Nebo komukoliv jinému?“

Eva střelila pohledem po Peabodyové a ta se okamžitě předklonila jako ztělesnění chápavosti. „Slečno Huffmanová, prožíváte velice náročné období. Utrpěla jste šok a ztrátu. Všechno, co nám řeknete, nám pomůže zjistit, co se stalo vaší přítelkyni a kdo jí ublížil. Třeba jste s ní včera večer mluvila?“

„Ne, já jsem... Nebo ano? Ne. Vyměnily jsme si textovky! To je ono, už odpoledne. Napsala jsem jí, abych potvrdila sezení, a ona odpověděla, že se těší. Měla jsem schůzku s organizátorkou naší svatby, s Marjorií. V červnu se s Meritem vezmeme.“

„Blahopřeju.“ Peabodyová přidala úsměv.

„Potom jsem šla domů. Merit se připravuje na jeden případ u soudu, takže hodlal pracovat dlouho do večera. A mně se najednou nechtělo být doma – byl krásný den. Šla jsem se projít, prohlížet si výlohy. Asi tak kolem šesté? Nebo půl sedmé? Nevím to jistě. Nakonec jsem se prošla po parku. Nevím, v kolik hodin jsem se vrátila. V osm? V devět? Dala jsem si salát a sklenku vína. Dvě,“ opravila se. „A procházela jsem některé z věcí, na kterých jsme se domlouvaly s Marjorií. Vzhledem k dlouhé procházce a tomu vínu jsem v jedenáct už byla v posteli a spala.“

„Potkala jste na té procházce někoho? Koupila jste něco?“ zeptala se Eva.

„Ne. Psali jsme si s Meritem, v kolik, kolem půl desáté?“

„Tak nějak. Poslal jsem zprávu, že jsme si právě objednali další jídlo a nejspíš budeme pracovat další dvě až tři hodiny. Jelikož jsme měli pauzu, pár minut jsme si psali.“

„Slečno Huffmanová, dnes ráno jste zavolala devět set jednáctku přibližně šedesát minut po nálezů slečny Byrdové.“

„Já vím. A omlouvám se. Moc se omlouvám. V životě jsem neviděla... Vůbec mi to nemyslelo, dokud jsem se nevrátila domů – vlastně ani pak ještě ne. Teprve potom mi to došlo. Nechala jsem ji tam. Prostě jsem ji tam nechala ležet. Málem

jsem si vzala prášek na spaní. Skoro nemůžu uvěřit, že jsem si málem vzala něco na spaní, abych na to všechno zapomněla. Zase jsem se celá roztřásla a zavolala jsem na policii. Nedokázala jsem se uklidnit.“

„Na svůj byt i videofony jste dala upozornění, že si nepřejete být rušena.“

„Ano, když jsem si chtěla vzít ten prášek. Po tom telefonátu na policii jsem si ho málem vzala, ale nakonec jsem jen vypila uklidňovač a konečně jsem si uvědomila, že si policie se mnou bude potřebovat promluvit. Taky jsem u sebe chtěla mít Merita. Potřebovala jsem ho.“

Rozplakala se – z očí jí pomalu kanuly elegantní slzy – a schoulila se k němu.

„Měla jsem zůstat u ní.“ Zvedla k němu uslzený obličej. „Měla jsem zůstat u Ariel a promluvit si s policií hned tam. Až do smrti se budu stydět za to, že jsem to neudělala.“

„To ne. Nevyčítej si to.“ Políbil ji na čelo. „Ocenil bych, kdybychom ten rozhovor mohli ukončit, poručíku, detektive. Bylo toho na ni moc.“

„Děkujeme vám za spolupráci,“ řekla Eva a vstala. „A upřímnou soustrast. Ven trefíme samy.“

Cestou k výtahu se Eva zeptala: „Zjistila jste od strážníků něco?“

„Ani ne. Právě začínali. Prý je nechali dost dlouho čekat – kvůli pokynu o nevyrušování a kvůli čekání na právního zástupce. Potom na ně čekal pláč a nutnost utěšovat.“

Nastoupily do výtahu a rozjely se dolů. „Právě si začínali dělat obrázek o vztahu svědkyně s obětí a základních časových údajích, když jsme přišly my.“

„Dobře, takže se při výslechu nedostali dost hluboko, aby viděli ty velikánské mezery v její historce.“

„Nezmínili se o nich,“ odpověděla Peabodyová. „Nejspíš budu riskovat váš hněv a je pravda, že její verze místy neseďí a že vždycky přistupuju s krajní nedůvěrou ke každému, kdo umí brečet a přitom vypadat rozkošně – i když to může být prostě závist. Ale nepostřehla jsem žádné velikánské mezery.“

„Počkejte si na ně.“ Eva zamířila přímo k recepci. Ještě než stačila promluvit, Felicity jí podala označený balíček.

„Kopie, o které jste žádala, poručíku. Pokud bychom vám mohli ještě nějak pomoci...“

„Mohli. Jak dlouho už tu slečna Huffmanová bydlí?“

„Skoro čtyři roky, jestli mi slouží paměť.“

„A poslouží vám vaše paměť i odhadem, jak dlouho randí s panem Cainem?“

„Odhadem ano, ale ničím lepším. Řekla bych, že přibližně rok. Automatický přístup mu udělila ještě později.“

„Díky. Další věc.“ Eva vytáhla příruční počítač a otevřela na něm oficiální fotografii Ariel Byrdové. „Poznáváte tuhle ženu?“

„Ne, je mi líto.“

„Dobře. A ještě něco. Potřebuju jména a kontaktní údaje ostatních recepčních.“

„Jistě. Jonathane, vytáhni ty informace, prosím.“

Jakmile je Eva dostala, znovu poděkovala a vyšla s Peabodyovou na ulici.

Peabodyová počkala, dokud nenastoupily do auta. „Takže naše svědkyně je podezřelá. To chápu, jde o rutinu. Ale nechápu, proč vyšetřování rovnou zužujete na ni.“

„Zaprvé, štvete mě, když mi někdo lže.“ Eva zhodnotila pohledem provoz a zařadila se do něj.

„Ten sáček z kavárny odpovídá. Strážníci z bezpečnostních záběrů potvrdili, že Huffmanová – už ji nemusíme zadávat do softwaru na rozpoznávání obličejů – přinesla kafe a koblihy v sedm hodin dvacet minut.“

„Jo, to sedí. A schůzka s organizátorkou svatby se taky potvrdí. Prověříme to, ale potvrdí se. Možná v trochu jiném čase, ale bude to odpovídat. I večerní přesčas toho snoubence a právníka. Zbytek jsou žvásty.“

Zatočila k západu a potom po Lexington Avenue k jihu.

Peabodyová si to nechala projít hlavou. „Mám celkem dobrý detektor žvástů, ale uznávám, že váš je lepší.“

„Absolvuje přípravu na svatbu a vrátí se domů. Zhruba o hodinu později si řekne, že se nudí, a vyrazí si na dvě nebo tři hodinky do parku a po obchodech. Připadá vám jako městská turistka, Peabodyová? Nebo jako žena, která hodiny čučí do výloh a nic si nekoupí?“

„Když o tom tak mluvíte, nepřipadá. Totiž, je to možné. Chodit po městě, hlavu plnou svatebních plánů. Pobyt na čerstvém vzduchu. Ale ano, moc to nesedí, takhle dlouho a sama. Říkala nicméně, že v čase vraždy byla doma.“

„Zkontrolujeme záběry, ale nejspíš opravdu byla doma. Nebo přesněji řečeno uvidíme, jak prošla vstupní halou dovnitř a ven už ne. Stejně ale lhala. Ať ty tři hodiny byla kdekoliv, neprocházela se jen tak po městě. A sama.“

„Podvádí snoubence.“

„Jo, napadlo mě to. Připočtete tohle.“ Eva střelila pohledem po Peabodyové. „Takováhle žena si nedomluví sezení na osmou hodinu ráno. A nepřijde tam o půl hodiny dřív. Lidi naopak čekají na ni, tak to chodí.“

„Vůbec vám není sympatická.“

„Je to lhářka a možná i zahýbá snoubenci. Nevím, jestli je i vražedkyně, ale to ostatní platí.“

Znovu zabočila k západu a pokračovala v přemýšlení.

„Nakráčí si do domu oběti – a až se spojíte s ostatními recepčními, zjistíme, jestli ji oběť, její dobrá přítelkyně, někdy nenavštívila u ní doma – a rovnou vystoupá po schodech k ateliéru.“

„Navíc si ještě předtím udělala čas, aby koupila kafe a kobilhy, jo, když to teď tak říkáte, i tohle vypadá divně. Musela vyrazit hodně časně.“

„Uvidí tělo, upustí sáček. Šplích. Možná v upřímném šoku, možná aby to tak vypadalo. Potom odejde. Pěšky? Žena, která si může dovolit takový byt, by si nejspíš objednala odvoz. Jenže ona ne. Tvrdí, že bloumala po ulicích, úplně mimo, dokud si někde nezastavila taxi. To taxi budeme muset najít,“ dodala Eva. „Vrátí se sem, vyjede do svého bytu. Přemýšlí o tom, že si vezme prášek na spaní. Já chudinka! A konečně,

víc než hodinu po tom, co uviděla svou drahou přítelkyni v kaluži krve, zavolá na devět set jedenáctku.“

„Uznávám, že je to dlouho,“ řekla Peabodyová, když Eva projela na oranžovou a znovu zatočila k jihu. „Někdo by mohl namítnout, že byla v šoku a různí lidé se v šoku chovají různě. A to je koneckonců pravda.“

„Osprchovala se, převlékla se, usušila si vlasy a decentně se nalíčila. Vzhledem k tomu, jak dlouho jí trvalo, než se vrátila, přinejmenším něco z toho udělala až po telefonátu na policii. Připravovala se. V žádném případě ráno nevyšla z domu bez toho, aby se nalíčila mnohem víc, než jak jsme ji viděli. I vlasy musela mít načesanější. Měla na sobě bílé věci – symbol nevinnosti. Bez cákanců od kafe. A při tom všem zavolá svému snoubenci, který je zároveň právník. Zadala oznámení, že nechce být rušena, aby získala víc času na přípravu, na to, aby to nejdřív probrala s ním a měla jistotu, že bude u ní, až ji budeme vyslýchat.“

„Je rafinovaná,“ souhlasila Peabodyová. „To bylo úplně jasné – zvlášť s těmi klidnými, úhlednými slzami. Ale proč by se tam dnes ráno vracela? Proč by tam chodila, kupovala kafe a koblihy a sama upozorňovala na to, že byla na místě činu?“

„Někteří lidé mají rádi pozornost a vsadím se, že pro ni to platí taky. Kromě toho najdeme na místě činu její otisky. Každopádně lhala, jako když tiskne.“